

KLAAR TERWIJL U WACHT

Sinds het einde van ons kan ik niet alleen niets afmaken, maar begin ik ook nergens meer aan. Ik lig in bed en staar naar een beeldscherm. Naar pixels, een miljoen kleine stipjes die samenkomen in de vorm van een hoofd dat lacht, praat, grapjes maakt en een leven leidt dat is verzonnen. Ik lach niet. Ik heb niet eens door wat ik zie. Ik kijk alleen terwijl de hoofden als wolken over het scherm schuiven, terwijl de dag van me afglijdt als een aflevering.

Buiten, achter mijn glazen televisie, halen ouders hun kinderen uit school, fladdert een duif over straat die later een plastic tasje blijkt te zijn. Er hangt een deken over het rommelige water in de gracht, over het oude echtpaar dat over de natte stenen schuifelt: De wazige sluier van een miljard fotonen die een gestalte vormen in het glas, een lichaam, een doorzichtig gezicht waar geen einde aan lijkt te komen, twee stipjes voor mijn ogen. Ik sta op en klap mijn laptop dicht.

Daarna maak ik hem weer open, om mijn kamer met stemmen te vullen terwijl ik me een weg baan door de plukken die zich als een vilten lapje op mijn achterhoofd ineen hebben geklit. De haren zweven langs mijn vingers naar beneden, waar ze als een bewijs op het laminaat blijven liggen.

In het stoffige oppervlak van de spiegel zie ik er vooral normaal uit. Ergens had ik toch een soort drastische verandering verwacht: De bollingen in mijn wangen die ineen zouden zijn gestort, ogen die zich terug hun schedel in hadden getrokken; alsof ook zij schuilden voor het licht. Maar alles is rond en zacht en blozend. Toch stift ik mijn lippen met een ingesleten beweging twee tinten donkerder dan hun natuurlijke kleur, terwijl ik denk aan de fotolijsten die mijn moeder ophing over scheuren in de muur die niemand toch ooit zou zien. Het glas erin dat nooit meegaf, hoe hard je de deur ook dichtsmeet. De vanzelfsprekende manier waarop ik twee gouden ringetjes in mijn oren steek en de trap afloop: Ik ga wandelen, dan komt alles goed.

Buiten is het nat en veel te druk zonder mijn raam dat alles op afstand houdt. Ik haat de markt; de stank van rottende viskarkassen en bruin verkleurde bloemkolen die voor twee euro te koop liggen. Of nee, het is niet per sé de markt die ik haat; ik haat vooral de mensen die je te langzaam voor de voeten lopen, alsof niemand nog iets te doen heeft. Een scootmobiel die remt, waardoor heel de meute tot stilstand komt en je je plots in een rij bevindt voor iets wat je niet eens wil.

Met mijn blik op de hielen van het dametje voor me hou ik het tempo aan dat me voorgeschreven wordt. Laat ik mezelf verdwijnen in het beeld, tussen de mensenhoofden die als pixels een geheel vormen, om niet na te hoeven denken over waarheen, of wat, of hoe, maar om gewoon te volgen. Twee blokhakjes met een huidskleurige panty erin struinen zonder enige haast voor me uit, en mijn schouders zakken steeds verder naar beneden. Mijn vingers speuren mijn jaszakken af naar mijn sleutelbos, strelen het koude, in ijzer gegoten bewijs dat er plekken zijn waar ik welkom ben.

Ik trek mijn voet los van de grond en plant hem scheef op de stoeprand. Een knik in mijn enkel. De spanning waarmee ik mezelf overeind hield verslapt. Ik wankel en grijp haar mouw, maar

stort toch in, en land met mijn knieën in een natte plas op de stoep. Als een bedelaarster kniel ik naast haar, mijn handen om haar elleboog gewikkeld.

Ik hijg. Ik zeg dat het me spijt. Alles is verkeerd. Ze trekt haar arm los alsof ik haar besmet heb, en beent weg in een tempo dat ik nog niet van haar had gezien.

Iemand roept iets over verse haring.

Er is een vaart in mijn voeten gedaald die ik zelf amper bijhoud; ze trappelen de hofjes, straten, singels door. Waar ik bij de kruising overmand raak door keuzestress, zijn zij al naar rechts. Dus ik volg mijn eigen voeten als verhaallijnen door de stad, klem mijn handen om het koude metaal van de sleutels en denk aan hoe alles samen hoort te vallen uiteindelijk. Het perfecte, ronde einde en dan de aftiteling.

Ik kijk toe terwijl de rode straatstenen zich verruilen voor stoeptegels, dan het zwart-wit-zwart van het zebrapad onder mijn voeten. Tussen het cement van de klinkers bij de kerk zoek ik een aanwijzing, doe ik alsof er een diepere betekenis achter de plaatsing van de stenen ligt. Langs het water dat er droger uitziet dan de stoep, over de brug, door de speeltuin waar alles aan het roesten is. Ik volg mezelf, en besef pas wat ik zocht als ik de deur van je flat gevonden heb.

(Je moet me geloven dat ik niet van plan was je op te zoeken, dat ik mijn voeten volgde en niet doorhad hoe ze naar je huis toe liepen.)

Op woensdagen werk je en dat weet ik. Toch glij ik met mijn vinger over de namen tot ik de jouwe raak; je stomme, saaie naam. Je stomme naam met je stomme achternaam die zo vaak voorkomt dat ik hem altijd tegenkom op de naambordjes die in de vitrine van de sleutelmaker staan.

"6" staat er dan, met een rijtje namen, jouwe altijd bovenaan. Ernaast je vrouw, "Linda", of "Sanne", maar eigenlijk maakt dat niet uit, mag iedereen naast jou. Jullie kinderen eronder, altijd een jongen en een meisje - iedereen moet zich immers aangesproken voelen. Ze heten Bas en Sara, of Marit en Daan. Je hebt een prachtig gezin.

Ik haat je naambordjesnaam en toch laat ik mijn vinger eroverheen aaien en druk ik op het belletje. Ik druk een tweede keer, en een derde en doe alsof ik ergens op wacht. Vervolgens schuif ik je sleutel, mijn sleutel die eigenlijk de jouwe is, in de deur die moeiteloos openklapt.

Als ik de trappen van de galerij oloop weet ik plots het antwoord: Ik ben een wijsvinger. Een wijsvinger die tevergeefs over een rolletje plakband glijdt, op zoek naar een nieuw begin.

Er zijn deuren en huizen daarachter.

Er zijn dingen die nooit worden afgemaakt.

56, 58, 60, 62, jij.

Jij.

Jij, en jouw deur, en jouw huis erachter.

Ik heb het gevoel alsof de sleutel wat stroever het slot in moet glijden, alsof de deur hoort te kraken als hij opengaat, alsof ook zij dit verleerd zijn. Maar alles glijd open, alles speelt zijn rol, alles zegt, 'Kom binnen. Je mag hier zijn.'

Het ruikt hier zelfs verwelkomend, of in ieder geval precies zoals normaal: Naar natte handdoek, naar vragen waar je nooit een antwoord op vindt en hoe dat niet uitmaakte wanneer ik mijn koude handen opwarmde onder je pyjamashirt. Je espressoapparaat statig op het aanrecht, de boete die je voor het stelen kreeg erboven, ingelijst. En ik vraag me af waarom je daar toen over loog, als je er nu zo trots op lijkt te zijn.

Een half leeggegeten bakje muesli en je lege koffiekop in de vensterbank. Ik weet precies hoe het gegaan is: Je had haast zoals altijd, werkte jezelf met tegenzin door je ontbijt en sloeg je koffie achterover voordat je de deur uitsnelde. Ik haat de geur van het bruine prutje dat je in de mok achterliet. Ik heb nooit begrepen hoe je het door je keel kreeg. Misschien dat je aan een geheime orde mensen toebehoorde, die had geleerd de bittere, zwarte delen van het leven te omarmen.

Misschien vond je het stiekem ook vies.

Alleen wij kennen het verhaal tussen de spullen. Je mok, eenzaam op dat aanrecht. De thee die je voor me kocht maar nergens te bekennen is; 'Detox' stond erop, alsof ik giftig was. Hoe de foto van ons samen in een bruin café niet meer aan de muur hangt, maar onder een stapel tijdschriften verstopt ligt bij de bank. Ik weet niet of ik opgelucht ben of teleurgesteld, ik weet alleen nog hoe gevaarlijk mijn haar eruitzag terwijl het rondkolkte in de lucht. Over de stoel hangt de trui die je toen droeg, en ik doe alsof ik niet verzin dat de zoute wind nog steeds in de gebreide stof te ontwaren is.

Ik trek die middag aan, jouw zwarte koffie en mijn gemberthee in een beslagen glas. De druppeltjes die naar beneden lekten en voor altijd een kring achterlieten in het tafelblad. Dat zagen we niet, we speelden Pim Pam Pet. We keken in een hypnotiserend rad, met letters die rondtolden zoals jouw ogen toen ik geen kunstenaar met een B. kon verzinnen. Jij had overal de woorden voor.

In de kantlijn van je lievelingsboek schreef je een hartje bij de mooiste zinnen, hoe herinnering een hond is die gaat liggen waar hij wil. En boven hoofdstuk dertien vijf woorden, die je daarna als een razende hebt doorgestreept, wat op de volgende pagina's een patroon achterliet.

In je dagboek zoek ik het op, alle dingen waar jij wel de woorden voor wist. Je schreef niets, dus ik denk hoe zelfs ik kan gaan liggen waar ik wil en ik rol me op naast je bed, flirt met de fantasie eronder te schuiven om me in het donker te verschuilen, waarna je een laatste keer op me komt liggen, en ik het gesmak hoor dat je maakt wanneer ik niet weet of je wakker bent of slaapt, maar ik lig gewoon en blijf dat doen, totdat ik mijn ogen open en zie wat ik niet wilde vinden. Ik zie het liggen. Jouw besmettelijke cliché onder het bed, dat met zijn volle gewicht op mijn borstkast gaat zitten.

Ik weet niet hoe ik hier ooit nog onderuit kom. Ik weet niet hoe het nog verder moet, hoe ik de lijnen vind waaraan ik mezelf voort kan trekken. Dus ik laat het los, sta op, trek je uit en raas als een storm door je spullen heen.

Pas als de deur achter me dichtklapt kan ik weer ademen. Ik steek mijn nagel tussen de spleet in het ijzer van de ring en duw omhoog. Een pijnscheut baant zich via mijn duimnagel de vinger in als ik de sleutel tussen de opening in de ringen probeer te wringen. Er zat een plechtigheid in je stem toen je hem overhandigde: 'Nu is het ook een beetje jouw huis', en dat ik altijd welkom was, terwijl ik de sleutel aan alle andere plekken waar ik welkom was toevoegde; het rommelschuurtje van mijn ouders, het versleten zadel van mijn fiets, mijn eigen kamer met mijn eigen, warme bed.

Nu ligt hij als een koud en verweesd kind in mijn hand en terwijl ik hem door de brievenbus schuif. Ik doe mijn best om te luisteren naar de doffe klap van sleutel op deurmat, waarin ik een echo van je ademhaling herken. Ik doe alsof dat geen toeval is. Ik doe mijn best.

Thuis sluit ik mijn handen om je vieze koffiekop, een illustratie van een Franse bergketen op de voorkant. Je had er een verhaal bij, dat weet ik nog, maar niet meer hoe het ging. Dat hoeft niet meer.

Ik adem je in. Cilindervormig keramiek omlijst mijn lippen en ik neem je gore espressolucht op in mijn longen, in mijn haarvaten, in mijn bloed. En wanneer er niks meer van je over is fluister ik zachtjes, 'Bach, Botticelli, Basquiat.' in je kop.